

vanligen *Få kontusion*. — 2) (fig. fam.) Förödmjuka, tukta. *Q. en pratmakare, en öfversittare*. — *Qväsande*, n. 4. o. *Qväsning*, f. 2.

QVÄSTLAFVE, m. 2. pl. — *lafvar*. (skepp.) Ett rum nere i ett örlogsfartyg, hvarest de sjuke och blesserade vårdas.

R.

R, ärr, n. 3. 1) Adertonde bokstafven i alfabetet. Har alltid samma ljud, t. ex.: *Rad, ren, röva, märr*. — I dagligt tal har *r* i vissa ord ljudet af tjockt *l*, t. ex.: *Gård, Gärde*, gål, jäle. — *Rh* i vissa utländska ord uttalas som *r*, men är numera bortlagdt, utom i nomina propria, t. ex. *Rhea, Rhône, Rhen, Rhodus*. — 2) Ljudet, då *r* uttalas. — 3) Förkortningar: *R.* = *Recipe* (d. v. s. tag). — *Rec.* = *Recensent*. — *Resp.* = *Respektiv*.

RABARBER, rabárb'r, m. sing. 1) En apoteksväxt, vild i Tibet. Reum palmatum. — 2) Roten deraf, hvilken brukas i läkekonsten såsom afförande medel. [Rhabarber.]

RABATT, -ätt, m. 3. (fr. *Rabat*) 1) Afdrag af penningar, som köpare för vissa varor åtnjuter, då han betalar kontant eller inom kort, bestämd tid; äfv. i allmänhet: nedsättning i pris eller i värde, afdrag. — 2) Trädgårdssäng, blomstersäng; list kring ett trädgårdsländ. — 3) De utskjutande kanterna på pannan till ett bössläs.

RABATTERA, v. a. 1. Afkorta, göra afdrag, nedsättning i pris, o. s. v. — *Rabattering*, f. 2.

RABBI, rábbi, m. sing. (hebr.; egentl.: Mästare) Titel, som i tal och skrift gifves en judisk religionslärare.

RABBIN, -i'n, m. 3. Judisk religionslärare.

RABBINISM, -i'ssm, m. 3. Rabbinernes lära.

RABBINSK, a. 2. Som tillhör eller har afseende på rabbinerna eller deras lära.

RABBLA, v. n. 1. *R. upp*, fort och utan mening uppläsa utantill.

RABULIST, -i'sst, m. 3. (af lat. *Rabula*) 1) Lagvrängare, krångelmakare. — 2) (oegentligt) Upprosmakare.

RABULISTERI, ----ri', n. 3. 1) Lagvrängning, advokatoriska invändningar, krängel af sakförare. — 2) (oegentligt) Tumult, upplöpp, uppror.

RACHITIS, se *Rakitis*.

RACK, m. 2. 1) (skepp.) Ett tåg eller en läderbekläd jernring, som fasthåller midteln af en rå eller ändan af en gaffel vid masten eller stängan. — 2) Ett slags större släde.

RACK, m. sing. Se *Arack*.

RACKA, f. 1. Hona af hundsläktet.

RACKARE, m. 3. 1) Bödelsdräng och hudafdragare. — 2) Brukas såsom skällsord i samma mening som: Skurk, bof.

RACKARKÄRRA, f. 1. Kärra, hvarpå en lifdömd missdådere utföres till afträtsplatsen.

RACKELHANE, m. 2. pl. — *hanar*. Ett slags fågel, som är batard af orre och tjäder. Tetrao hybridus.

RACKET, se *Raket*.

RACKKLAMP, m. 2. (skepp.) Hvar och en af de tvenne klampar, som äro fastspikade med

armarna mot hvarandra på midten af en rå, och tjena att hindra borgen och racken ifrån att slira.

RACKKLOT, n. 3. (skepp.) Benämning på träklot, hvilka liksom perlor äro uppträdda på en gaffelrack, för att gifva dem dess bättre vandrings.

RACKLA, v. n. 1. Hårdt utstötta luften genom lufttröret, för att rensa halsen ifrån slem. — *Racklande*, n. 4. o. *Rackling*, f. 2.

RACKKOMMODERA, -kämmodera, v. a. 1. (fr. *Raccommoder*) Åter sätta i stånd, i ordning.

RAD, f. 3. 1) Flera i en linie invid hvarandra befintliga ting. *R. af hus, träd, knappar*. *R. af rum*, sträcka af rum. *Fyra rum i en r. Ställa, lägga, sätta i r. Gå i r.*, den ene efter den andra. *Komma i, ur r-en*. (Fig. fam.) *Det ligger i r. för honom*, han har en löpande tunga, god talemått. — 2) (särskilt) Linie af sammanställda ord i skrift eller tryck. *Trettio r-er på sidan. Skrifva, läsa ett par r-er. Skrifva mellan r-erna. Skrifva rätta r-er. Öfversätta r. för r.* (Boktr.) *Ny r.*, nytt stycke, med indragning. *Börja ny r.*, börja nytt stycke. — 3) Flera händelser, saker, ting, som följa efter hvarandra i tiden. *En lång r. af eder, svordomar. Berätta en lång r. historier. Å r. ell. i r.*, efter hvarandra. *Tre dagar, resor ä r. Arbeta tre timmar ä r.*

RADA, v. a. 1. (fam.) *R. upp*, sätta, ställa, lägga i långa rader; uppträda (t. ex.: perlor) på band, snören; äfv. (fig.) upprepa. *R. upp sina förtjenster*, orda vidt och bredt om dem.

RADBAND, n. 3. 1) Ett band med påträdda kulor, som katolikerna begagna, för att hålla räkning på sina böner, och som fordom vanligtvis bars vid gördeln. — 2) Svampsläktet Monilia.

RADERA, v. a. 1. (lat. *Radere*) 1) Med pennknif bortskrapa något felskrifvet. *R. ut*, borttaga genom radering. — 2) Med radernål rita på en med fernissa öfvertäckt kopparplåt, då man vill etsa. Jfr. *Etsa*. — 3) Rita med raderstift vid damskering.

RADERING, f. 2. 1) Handlingen, då man raderar. — 2) Ställe, der något blifvit raderadt.

RADERJERN, radérjær'n, n. 3. Se *Raderstift*.

RADERKNIF, m. 2. pl. — *knifvar*. Knif, som begagnas till radering (bem. 1).

RADERNÅL, f. 2. Ett slags nål, som begagnas, då man raderar för etsning.

RADERSTIFT, n. 3. Stift, hvarmed raderas vid damskering.

RADIATION, ---tschón, f. 3. (vetensk.) Strålkastning, utstrålning.

RADIE, rádie, m. 3. (lat. *Radius*; geom.) Rät linie, som drages ifrån en cirkels medelpunkt till dess omkrets.